

forekommer mig, at det ærede Medlem i denne Henseende gaar temmelig vidt. Medens man næmst maasse kunde sige, at det paa den Tid, det første Kjøb fandt Sted, kunde være Udskilligt, hvori der kunde ligge en Tilskyndelse for de Mænd, der da kjøbte Jorderne, dels den fjernere Udsigt, der var til, at de skulde komme til at betale den fulde Afgift, dels den Omstændighed, at disse Jorder stode for dem som noget Væsentligt for hele deres Cristents, maa det derimod erkendes, at dette paa ingen Maade kan siges i samme Grad med Hensyn til dem, der have kjøbt senere; thi naar Afgiften allerede er begyndt at løbe, vil Enhver, der kjøber en saadan Eiendom, letteltg vide, at denne Afgift hviler derpaa med et vist Beløb nu; med et saameget større Beløb om ganske faa Aar og atter om nogle ganske faa Aar med sit fulde Beløb. Han har altsaa fuld Vetslighed og al Dpfordring til at tage dette med i sin Beregning, og man tør saaledes gaa ud fra, at de, der have kjøbt af de første Kjøbere, maa antages at have taget de Afgifter med i Beregningen, der hvilede paa Eiendommene. Derksom der for disse Eiendommens Vedkommende skulde ske en Medsættelse nu, burde jo altsaa den Fordel, der fremkom deraf, ikke tilflyde de nuværende Eiere, men dem, af hvem de have kjøbt; thi det er dem, som have lidt Tab ved denne Afgift, idet den har nedsat den Kjøbesum, de sit for deres Eiendom. Jeg tror derfor ikke, at det er rigtigt eller retfærdigt at gaa videre end til disse første Kjøbere og deres Livsarvinger. — Naar det ærede Medlem forøvrigt bemærkede, at Udtrykket „Livsarvinger“ her maa tages paa en vis Maade, saaledes at Fordelen indrømmes ikke blot, naar en Fader har efterladt sin Søn sin Eiendom som Arv, men ogsaa naar han i levende Live har solgt den til ham, saa kan det gjerne være, at der i de særlige Forhold, der her finde Sted, kan være noget Anledning til at overbetale denne Tanke næst, og det skal jeg gjerne gjøre inden Sagens følgende Behandling. — Dernæst har den ærede Landssthingsmand med Hensyn til § 4 ment, at man burde give den tilbagevirkende Kraft, saa at, forsaavidt man kom til en Medsættelse, maatte man lade den løbe fra en tid-

tigere Tid. Deri er jeg heller ikke enig med ham. Jeg tror, at det ærede Medlems Betragtning hviler paa en Opfattelse, der overser, hvad jeg nys tillod mig at gjøre gjældende ligeoverfor en anden æret Tale, at der her kun er Tale om en Humanitets sag. Derksom der her var Tale om et Retsskrav fra de vedkommende Kjøberes Side, var Forholdet et ganske andet; men hvor der kun er Tale om en Betsvilligheds sag, om en Lempelse, som Nogle af dem kunne have billigt Anledning til at vente, at man vil give dem, Andre ikke, mener jeg, at efter de Grundsætninger, man følger i saa Henseende, kan Medsættelsen først indtræde fra det Tidspunkt, da Loven er vedtagen, og de Arbejder ere udførte, hvorefter det skal konstateres, at Tilfældet er tilfede. Det er ikke store Summer, men kun Smaasummer, hvorom det dreier sig; men jeg maa sige, at det forekommer mig, at her foreligger et Principspørgsmaal, som vi skulle tage os tagt for at komme for nær. Derfor tror jeg, at det ikke er rigtigt at foretage den Forandring, som den ærede Landssthingsmand omtalte.

Udsig. Efter den Maade, hvorpaa jeg som Medlem af det Udvalg, der i sin Tid var nedsat her i Landstinget angaaende denne Sag, stillede mig til samme, kan det ikke være Andet, end at jeg, ligesom det ærede Medlem for Bornholm (Sonne), maa slutte mig til den Tanke, som den ærede Finansminister har villet bringe til Udførelse ved det foreliggende Lovforslag, og der er derfor kun et Par enkelte Punkter i samme, som jeg vil tillade mig at berøre. Dette gjælder da navnlig om det sidste Punktum i Lovforslagets § 1, som ogsaa væsentligt var Gjenstand for Omtale af det ærede Medlem for Bornholm. Forsaavidt den nævnte ærede Landssthingsmand mente, at man maatte kunne indrømme enhver Besidder af de heromhandlede Eiendomme den Udgang til Afgiftsmedsættelse, som Lovforslaget giver Udsigt til, uden noget Hensyn til, om han var første Kjøber eller ikke, eller om han nedstammede fra en saadan første Kjøber eller ikke, saa mistjender jeg vel ingenlunde Betydningen af de Grunde, som den ærede Landssthingsmand anførte til Støtte for denne sin Udtæ-